

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι Ένα

Κατὰ Μέτρον

Jeff Pippenger

2023-12-16

Εξεταζούμε το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, διότι αυτό θεμελιώνει το πλαίσιο για τα επόμενα κεφάλαια του Ησαΐα. Τα επόμενα εκείνα κεφάλαια προσδιορίζουν την όψιμη βροχή ως τη σωστή βιβλική μεθοδολογία. Η μεθοδολογία αυτή, όταν αναγνωριστεί και εφαρμοστεί, αποκαλύπτει το προφητικό μήνυμα, το οποίο, εάν γίνει αποδεκτό, παράγει την αντίστοιχη εμπειρία.

Την 11η Σεπτεμβρίου 2001, το άσμα που πρόκειται να ψαλθεί προς τον πρώην λαό της διαθήκης του Θεού, ο οποίος είναι ο λαός των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, είναι ότι παραθεωρούνται ως λαός του Θεού, διότι δεν έφεραν τους καρπούς που ο Θεός είχε ορίσει να παραγάγει ο αμπελώνας Του. Το άσμα επρόκειτο να βασίζεται στη σχέση της διαθήκης, η οποία παριστάνεται από τον αμπελώνα που ο Θεός είχε φυτεύσει, καθώς και από την από μέρους τους απόρριψη του λίθου του προσκόμματος το 1863. Είχαν καταστεί Λαοδίκεια το 1856, και επί επτά έτη, ή «επτά καιρούς», ή δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες, ο Θεός ζητούσε είσοδο, αλλά εκείνοι έκλεισαν τη θύρα εναντίον Του το 1863.

Από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 δένονται σε δεμάτια ενόψει τού να εξεμέσουν πλήρως από το στόμα Του κατά τον νόμο της Κυριακής. Το μήνυμα που πρέπει να ψάλλεται προς τον Αντβεντισμό από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 είναι το Λαοδικειακό μήνυμα, το οποίο είναι το μήνυμα του αμπελώνα που περιέχει τον λίθο του προσκόμματος, ο οποίος συντρίβει κάθε έναν που αρνείται να «δει» και να «γευθεί» τον πολύτιμο λίθο. Η υπόσχεση προς τους Λαοδικείς στο χωρίο του Ησαΐα είναι ότι κάθε Αντβεντιστής που επιλέγει να δεχθεί αυτή την τελική προειδοποίηση έχει ακόμη χρόνο να «πιαστεί από» τη «δύναμη» του Χριστού, «ώστε» να «κάνει ειρήνη με» τον Χριστό, διότι ο Χριστός είναι ακόμη πρόθυμος «να κάνει ειρήνη με» αυτούς. Αλλά κατά την κραυγή του μεσονυκτίου, ακριβώς πριν από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, εκείνη η ευκαιρία τελειώνει για πάντα.

Κατά τη χρονική περίοδο που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο Θεός υποσχέθηκε να καταστήσει εκείνους που «πρότερον δεν ήσαν λαός», «ρίζα εκ ξηράς γης», ώστε να «ριζώσωσι», να «ανθίσωσι και βλαστήσωσι, και να γεμίσωσι το πρόσωπον της οικουμένης από καρπού». Εκείνο που κάνει τη ρίζα του Ιεσσαί να ανθίζει και να βλαστάνει είναι η όψιμη βροχή, διότι η ρίζα που πρόκειται να ανθίσει και να βλαστήσει είναι προφητικώς προορισμένη να είναι το σημείον που υψώνεται, και το σημείον είναι η ρίζα του Ιεσσαί.

Και κατά την ημέραν εκείνην θέλει είσθαι η ρίζα του Ιεσσαί, ήτις θέλει στήκει ως σημαία των λαών· εις αυτήν θέλουσι ζητήσει τα έθνη· και η ανάπαυσις αυτού θέλει είσθαι δόξα. Ησαΐας 11:10.

Η όψιμη βροχή προκάλεσε τη ρίζα του Ιεσσαί να ανθίσει και να βλαστήσει, αρχίζοντας στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής η ρίζα θα γεμίσει ολόκληρη τη γη με καρπό. Ο νόμος της Κυριακής στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα είναι η προοδευτική ιστορία που παριστάνεται επίσης στα κεφάλαια ένα έως τρία στο βιβλίο του Δανιήλ. Η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει όταν τα έθνη οργίσθηκαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 με την εξαπόλυση και κατόπιν την άμεση συγκράτηση του Ισλάμ της τρίτης Αλλοίμονο.

«Η έναρξη εκείνου του καιρού θλίψεως», που αναφέρεται εδώ, δεν αναφέρεται στον καιρό κατά τον οποίο οι πληγές θα αρχίσουν να εκχέονται, αλλά σε μια σύντομη περίοδο ακριβώς πριν από την έκχυσή τους, ενώ ο Χριστός βρίσκεται στο αγιαστήριο. Κατά τον καιρό εκείνο, ενώ το έργο της σωτηρίας πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μη ματαιώσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατά τον καιρό εκείνο, η «όψιμη βροχή», ή η αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν κατά την περίοδο κατά την οποία οι επτά τελευταίες πληγές θα εκχυθούν». *Early Writings*, 85.

Στο απόσπασμα αυτό, η αδελφή Γουάιτ διευκρινίζει ότι υπάρχει ένα σύντομο χρονικό διάστημα κατά το οποίο η σωτηρία παραμένει ακόμη ανοιχτή. Ο «καιρός θλίψεως» στον οποίο αναφέρεται είναι διακριτός από τον μεγάλο καιρό θλίψεως, ο οποίος αρχίζει όταν κλείσει πλήρως η δοκιμασία. Στον Αντβεντισμό ορθώς αποκαλείται «ο μικρός καιρός θλίψεως» σε σχέση με τον μεγάλο καιρό θλίψεως που αρχίζει όταν ο Μιχαήλ εγείρεται. Ο «μικρός καιρός θλίψεως» αντιπροσωπεύει την περίοδο κατά την οποία η εθνική καταστροφή αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής και συνεχίζεται έως ότου κλείσει η δοκιμασία.

Στην ιστορία από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως και τον νόμο της Κυριακής, η τελική κάθαρση και κρίση του Αντβεντισμού απεικονίζεται ως λαμβάνουσα χώρα κατά τη διάρκεια του «ραντισμού» της όψιμης βροχής. Εκείνη η περίοδος κατά την οποία η όψιμη βροχή, η οποία είναι επίσης η «αναζωογόνηση», αρχίζει ως «ραντισμός», αλλά προχωρεί έως την πλήρη έκχυση κατά τον νόμο της Κυριακής. Κατά την περίοδο αυτή, η οποία αρχίζει όταν το Ισλάμ του τρίτου Ουαί καθιστά τα έθνη οργισμένα, η όψιμη βροχή αρχίζει να πέφτει, και μερικοί αναγνωρίζουν την όψιμη βροχή και τη λαμβάνουν, ενώ άλλοι δεν αναγνωρίζουν την όψιμη βροχή. Μερικοί αναγνωρίζουν ότι κάτι συμβαίνει, αλλά δεν κατανοούν τι είναι, και οχυρώνονται εναντίον του.

«Πολλοί, σε μεγάλο βαθμό, απέτυχαν να δεχθούν την πρώιμη βροχή. Δεν απέκτησαν όλα τα οφέλη που ο Θεός είχε έτσι προβλέψει γι' αυτούς. Αναμένουν ότι η έλλειψη θα αναπληρωθεί με την όψιμη βροχή. Όταν θα χορηγηθεί η πλουσιότερη αφθονία της χάριτος, σκοπεύουν να ανοίξουν την καρδιά τους για να τη δεχθούν. Διαπράττουν φοβερό σφάλμα. Το έργο που ο Θεός άρχισε στην ανθρώπινη καρδιά, δίνοντας το φως και τη γνώση Του, πρέπει να προχωρεί αδιάκοπα. Κάθε άτομο πρέπει να συνειδητοποιήσει τη δική του ανάγκη. Η καρδιά πρέπει να αδειάσει από κάθε μiasμό και να καθαριστεί για την ενοίκηση του Πνεύματος. Με την εξομολόγηση και εγκατάλειψη της αμαρτίας, με θερμή προσευχή και αφιέρωση του εαυτού τους στον Θεό, οι πρώτοι μαθητές προετοιμάστηκαν για την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Το ίδιο έργο, μόνο σε μεγαλύτερο βαθμό, πρέπει να γίνει τώρα. Τότε ο ανθρώπινος παράγοντας είχε μόνο να ζητήσει την ευλογία και να περιμένει τον

Κύριο να τελειοποιήσει το έργο που τον αφορούσε. Ο Θεός είναι εκείνος που άρχισε το έργο, και Αυτός θα ολοκληρώσει το έργο Του, καθιστώντας τον άνθρωπο τέλειο εν Ιησού Χριστώ. Αλλά δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμέλεια της χάριτος που παριστάνεται με την πρώιμη βροχή. Μόνο εκείνοι που ζουν σύμφωνα με το φως που έχουν θα λάβουν μεγαλύτερο φως. Εάν δεν προοδεύουμε καθημερινά στην έμπρακτη εκδήλωση των ενεργών χριστιανικών αρετών, δεν θα αναγνωρίσουμε τις εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος στην όψιμη βροχή. Μπορεί να πέφτει επάνω σε καρδιές ολόγυρά μας, αλλά εμείς δεν θα τη διακρίνουμε ούτε θα τη δεχθούμε.» Testimonies to Ministers, 506, 507.

Η όψιμη βροχή πέφτει τώρα, και υπάρχουν εκείνοι που την αναγνωρίζουν και, επομένως, τη λαμβάνουν, και υπάρχουν εκείνοι που δεν την αναγνωρίζουν και, επομένως, δεν τη λαμβάνουν. Η όψιμη βροχή πρέπει να αναγνωριστεί για να ληφθεί. Η όψιμη βροχή δεν είναι απλώς και μόνο μια εμπειρία· είναι μια εμπειρία που παράγεται από ένα μήνυμα, αλλά το μήνυμα μπορεί να ληφθεί μόνον όταν χρησιμοποιείται η ορθή μεθοδολογία για την εδραίωση του μηνύματος. Χωρίς την αναγνώριση της μεθοδολογίας που εδραιώνει το μήνυμα της όψιμης βροχής, είναι σχεδόν αδύνατον να κατανοηθούν τα προφητικά διδάγματα που παριστάνονται στην άνοδο και την πτώση βασιλείων, όπως εκτίθενται στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης.

Το λάβαρο που υψώνεται προς τον κόσμο προσδιορίζεται από τον Ησαΐα ως η «ρίζα του Ιεσσαΐ», και στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο εκείνοι που «έρχονται εκ του Ιακώβ» «ριζώνουν». Εκείνοι που είναι η «ρίζα του Ιεσσαΐ» προσδιορίζονται επίσης εκεί ως «Ισραήλ», και είναι εκείνοι που πρώτοι ανθίζουν και βλαστάνουν, και κατόπιν γεμίζουν τον κόσμο με καρπό. Οι νόμοι της φύσεως δεν αντιφάσκουν προς τους νόμους της προφητείας, διότι ο ίδιος Νομοθέτης παρήγαγε και τη φύση και την προφητεία. Πριν ένα φυτό φέρει καρπό, πρέπει πρώτα να εξέλθει από την αδράνειά του, όπως αποδεικνύεται από τους οφθαλμούς, και κατόπιν από τα άνθη. Ο πνευματικός Ισραήλ, ο οποίος είναι η «ρίζα του Ιεσσαΐ», λαμβάνει μια προοδευτική έκχυση βροχής. Αρχίζει με έναν «ραντισμό» και κλιμακώνεται σε πλήρη έκχυση όταν ο κόσμος γεμίζει με τον καρπό που παρουσιάζεται από το λάβαρο.

Στο εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, το σημείο ενάρξεως του ραντίσματος της βροχής παριστάνεται ότι λαμβάνει χώρα όταν οι βλαστοί «εκβλαστάνουν». Όταν πρωτοεμφανίζονται, η βροχή προσδιορίζεται ως εκχεομένη «κατά μέτρον». «Κατά μέτρον, όταν αυτή εκβλαστάνη». Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 το ράντισμα της όψιμης βροχής άρχισε να εκχέεται «κατά μέτρον», διότι κατά τον καιρό εκείνο ο σίτος και τα ζιζάνια, ή οι φρόνιμοι και οι μωροί, ήσαν ακόμη αναμειγμένοι μαζί.

«Η μεγάλη έκχυση του Πνεύματος του Θεού, η οποία φωτίζει ολόκληρη τη γη με τη δόξα Του, δεν θα έλθει έως ότου έχουμε έναν λαό πεφωτισμένο, που να γνωρίζει εκ πείρας τι σημαίνει να είναι συνεργόι του Θεού. Όταν έχουμε πλήρη, ολόψυχη αφιέρωση στην υπηρεσία του Χριστού, ο Θεός θα αναγνωρίσει το γεγονός αυτό με έκχυση του Πνεύματός Του χωρίς μέτρο· αλλά αυτό δεν θα συμβεί όσο το μεγαλύτερο μέρος της εκκλησίας δεν είναι συνεργόι του Θεού. Ο Θεός δεν μπορεί να εκχύσει το Πνεύμα Του όταν ο εγωισμός και η φιληδονία εκδηλώνονται τόσο φανερά· όταν επικρατεί ένα πνεύμα που, αν εκφραζόταν με λόγια, θα απέδιδε εκείνη την απάντηση του Κάιν,—“Μήπως εγώ είμαι φύλακας του αδελφού μου;” Εάν

η αλήθεια για τον παρόντα καιρό, εάν τα σημεία που πυκνώνουν παντού, τα οποία μαρτυρούν ότι το τέλος πάντων είναι πλησίον, δεν επαρκούν για να αφυπνίσουν την κοιμώμενη ενεργητικότητα εκείνων που ομολογούν ότι γνωρίζουν την αλήθεια, τότε σκότος ανάλογο προς το φως που έχει λάμψει θα καταλάβει αυτές τις ψυχές. Δεν υπάρχει ούτε το φαινόμενο δικαιολογίας για την αδιαφορία τους, που θα μπορούσαν να παρουσιάσουν ενώπιον του Θεού κατά τη μεγάλη ημέρα της τελικής λογοδοσίας. Δεν θα έχουν να προσφέρουν κανέναν λόγο για το γιατί δεν έζησαν και δεν περπάτησαν και δεν εργάστηκαν μέσα στο φως της ιερής αλήθειας του λόγου του Θεού, και έτσι να αποκαλύψουν σε έναν κόσμο σκοτισμένο από την αμαρτία, μέσω της διαγωγής τους, της συμπάθειάς τους και του ζήλου τους, ότι η δύναμη και η πραγματικότητα του ευαγγελίου δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν.» Review and Herald, July 21, 1896.

Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα προσδιορίζει την ιστορία της αρχής της εκχύσεως της όψιμης βροχής, όταν η ρίζα βλαστάνει από ξηρά γη, και κατόπιν σε όλη τη διαδρομή έως ότου η γη γεμίσει με καρπό. Το κεφάλαιο προσδιορίζει ότι «έν μέτρω, όταν εκβάλει, θέλεις διαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ». Όταν η όψιμη βροχή μετρείται ως «ράντισμα», η Αδελφή White δηλώνει ότι η όψιμη βροχή «μπορεί να πέφτει επάνω σε καρδιές παντού γύρω μας, αλλά εμείς δεν θα τη διακρίνουμε ούτε θα τη λάβουμε».

Με το να πράττει τούτο, προσδιορίζει μια εκκλησία η οποία είναι αναμειγμένη με εκείνους που αναγνωρίζουν και με άλλους που δεν αναγνωρίζουν την πτώση της βροχής. Στο προηγούμενο χωρίο προσδιορίζει ότι, όταν ο Θεός εκχέει την όψιμη βροχή χωρίς μέτρο, αυτό σηματοδοτεί τον χρόνο κατά τον οποίο δεν υπάρχει πλέον ανάμειξη φρονίμων και μωρών παρθένων, δηλώνοντας: «Όταν έχουμε πλήρη, ολόψυχη αφέρωση στην υπηρεσία του Χριστού, ο Θεός θα αναγνωρίσει το γεγονός με έκχυση του Πνεύματός του χωρίς μέτρο· αλλά αυτό δεν θα συμβεί όσο το μεγαλύτερο μέρος της εκκλησίας δεν είναι συνεργοί του Θεού.»

Το μεγαλύτερο μέρος της εκκλησίας, ή η πλειονότητα της εκκλησίας, παριστάνεται στο κατά Ματθαίον εικοστό πέμπτο κεφάλαιο ως μωρές παρθένοι, διότι βιβλικώς «πολλοί» είναι κεκλημένοι, αλλά «ολίγοι» εκλεκτοί. Οι φρόνιμες και οι μωρές χωρίζονται κατά θεία πρόνοια κατά την κρίση του μεσονυκτίου, η οποία προηγείται του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Ο χωρισμός αυτός δημιουργεί έναν λαό που μπορεί τότε να λάβει την πλήρη έκχυση του Πνεύματος κατά την όψιμη βροχή και να καταστεί το «έθνος που γεννάται εν μια ημέρα». Τότε η ρίζα του Ιεσσαί θα υψωθεί ως σημείο και θα γεμίσει τον κόσμο με καρπό.

Το εικοστό έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα προσδιορίζει ότι, όταν η όψιμη βροχή άρχισε να εκχέεται «κατά μέτρον», στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, «θέλεις αντιδικήσει με αυτήν». «Κατά μέτρον, όταν εκβλαστή, θέλεις αντιδικήσει με αυτήν». Το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 έγινε αμέσως αντικείμενο αντιλογίας στον κόσμο και στην εκκλησία. Μέχρι και αυτήν ακριβώς την ημέρα —πάνω από είκοσι χρόνια αργότερα— εξακολουθούν να υπάρχουν επιχειρήματα κατά του να αποδοθούν εκείνα τα γεγονότα σε πράξη του Ισλάμ, σε αντίθεση με κάποια μορφή παγκοσμιοποιητικής συνωμοσίας. Η αντιλογία που συνδέεται με την άφιξη του ραντίσματος της όψιμης βροχής άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αλλά οι αντιλογίες που διεξάγονται στον κόσμο δεν είναι η «αντιδικία» που προσδιορίζεται στον προφητικό Λόγο του Θεού. Η αντιδικία αφορά

προβλέψεις όπως εκείνη που ακολουθεί.

«Σε μία περίπτωση, όταν βρισκόμουν στη Νέα Υόρκη, κατά τη νυχτερινή ώρα εκλήθηκα να αντικρίσω κτίρια να υψώνονται, όροφο επάνω σε όροφο, προς τον ουρανό. Τα κτίρια αυτά εγγυώνταν ότι ήταν πυράντοχα, και είχαν ανεγερθεί για να δοξάσουν τους ιδιοκτήτες και τους κατασκευαστές τους. Όλο και υψηλότερα υψώνονταν αυτά τα κτίρια, και σε αυτά χρησιμοποιούνταν τα πλέον δαπανηρά υλικά. Εκείνοι στους οποίους ανήκαν αυτά τα κτίρια δεν αναρωτιούνταν: “Πώς μπορούμε να δοξάσουμε καλύτερα τον Θεό;” Ο Κύριος δεν ήταν στις σκέψεις τους.»

Σκέφθηκα: «Ω, να μπορούσαν όσοι έτσι επενδύουν τα μέσα τους να δουν την πορεία τους όπως τη βλέπει ο Θεός! Σωρεύουν μεγαλοπρεπή κτίρια, αλλά πόσο ανόητος είναι, στα μάτια του Κυβερνήτη του σύμπαντος, ο σχεδιασμός και οι επινοήσεις τους. Δεν μελετούν με όλες τις δυνάμεις της καρδιάς και του νου πώς να δοξάσουν τον Θεό. Έχουν χάσει από τα μάτια τους αυτό, το πρώτο καθήκον του ανθρώπου».

«Καθώς αυτά τα επιβλητικά οικοδομήματα υψώνονταν, οι ιδιοκτήτες χαιρόνταν με φιλόδοξη υπερηφάνεια ότι είχαν χρήματα για να τα χρησιμοποιούν προς ικανοποίηση του εαυτού τους και προς πρόκληση του φθόνου των γειτόνων τους. Μεγάλο μέρος των χρημάτων που επένδυσαν κατ’ αυτόν τον τρόπο είχε αποκτηθεί με εκβιαστική απαίτηση, με καταδυνάστευση των πτωχών. Λησμόνησαν ότι στον ουρανό τηρείται λογαριασμός κάθε εμπορικής συναλλαγής· κάθε άδικη δοσοληψία, κάθε δόλια πράξη, καταγράφεται εκεί. Έρχεται ο καιρός κατά τον οποίο, μέσα στην απάτη και την αλαζονεία τους, οι άνθρωποι θα φθάσουν σε σημείο που ο Κύριος δεν θα τους επιτρέψει να υπερβούν, και θα μάθουν ότι υπάρχει όριο στη μακροθυμία του Ιεχωβά.»

«Η σκηνή που κατόπιν πέρασε μπροστά μου ήταν συναγερμός πυρκαγιάς. Άνδρες κοίταζαν τα υψηλά και υποτιθέμενα πυράντοχα κτίρια και έλεγαν: “Είναι απολύτως ασφαλή”. Αλλά τα κτίρια αυτά καταναλώθηκαν σαν να ήταν φτιαγμένα από πίσσα. Οι πυροσβεστικές αντλίες δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να αναχαιτίσουν την καταστροφή. Οι πυροσβέστες δεν ήταν σε θέση να θέσουν σε λειτουργία τις αντλίες». Testimonies, τόμος 9, 12, 13.

Η Αντβεντιστική εκκλησία, αμέσως μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, επιχείρησε να αποκρύψει από τον κόσμο περικοπές όπως αυτή. Πώς θα μπορούσε αυτό να μη αφορά τη Νέα Υόρκη και τα υπέρμετρα υψηλά κτίρια, στα οποία τα πυροσβεστικά οχήματα δεν μπόρεσαν να αναχαιτίσουν τις πυρκαγιές που ακολούθησαν; Πώς θα μπορούσε ένα τέτοιο χωρίο από τα συγγράμματα, τα οποία η Αντβεντιστική εκκλησία ομολογεί ότι έχουν γραφεί από μία προφήτισσα, να μη διακηρυχθεί από τις στέγες έπειτα από μια τέτοια εκπλήρωση;

Η εμφάνιση του ραντίσματος της όψιμης βροχής, που σηματοδοτεί την έλευση της προφητικής «διαμάχης», προσδιορίζει επίσης και την τελική αποστασία του Αντβεντισμού, διότι εκεί είναι που απορρίπτουν πλήρως τα σαφή και απλά λόγια εκείνης την οποία αναγνωρίζουν ως προφήτισσα προς το υπόλοιπο.

«Ο Σατανάς... προωθεί αδιάκοπα το κίβδηλο, για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η έσχατη ακριβώς εξαπάτηση του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργό τη μαρτυρία του Πνεύματος

του Θεού. “Χωρίς όρασιν ό λαός διαφθείρεται” (Παροιμίες 29:18). Ο Σατανάς θα ενεργήσει με επινοητικότητα, με διαφορετικούς τρόπους και μέσω διαφορετικών οργάνων, για να κλονήσει την εμπιστοσύνη του υπολοίπου λαού του Θεού στην αληθινή μαρτυρία.»

«Θα ανάψει ένα μίσος εναντίον των Μαρτυριών, το οποίο είναι σατανικό. Οι ενέργειες του Σατανά θα αποσκοπούν στο να κλονίσουν την πίστη των εκκλησιών σε αυτές, για τον εξής λόγο: ο Σατανάς δεν μπορεί να έχει τόσο καθαρό πεδίο για να εισάγει τις πλάνες του και να δένει τις ψυχές μέσα στις απάτες του, εάν οι προειδοποιήσεις και οι έλεγχοι και οι συμβουλές του Πνεύματος του Θεού λαμβάνονται υπόψη.» Selected Messages, βιβλίο 1, 48.

Η προφητική δέσμευση τόσο του σίτου όσο και των ζιζανίων άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, με την αποστασία εναντίον του Πνεύματος της Προφητείας, η οποία σηματοδότησε την ολοκλήρωση μιας προοδευτικής αποστασίας που άρχισε εναντίον της Αγίας Γραφής το 1863.

«Εμείς, ως λαός, ομολογούμε ότι κατέχουμε την αλήθεια πριν από κάθε άλλον λαό επάνω στη γη. Τότε η ζωή και ο χαρακτήρας μας θα πρέπει να είναι σε αρμονία με μια τέτοια πίστη. Η ημέρα είναι ακριβώς προ των πυλών, όταν οι δίκαιοι θα δεθούν σαν πολύτιμος σίτος σε δεμάτια για την επουράνια αποθήκη, ενώ οι ασεβείς, όπως τα ζιζάνια, συγκεντρώνονται για τις φωτιές της τελευταίας μεγάλης ημέρας. Αλλά το σιτάρι και τα ζιζάνια “αυξάνονται μαζί μέχρι τον θερισμό”.» Testimonies, τόμος 5, σ. 100.

Πώς θα μπορούσε ο Αντβεντισμός να αγνοήσει το ακόλουθο χωρίο, το οποίο δηλώνει ευθέως ότι, όταν τα κτίρια αυτά καταδαφίζονταν, θα εκπληρωνόταν η Αποκάλυψη, κεφάλαιο δεκαοκτώ, εδάφια ένα έως τρία;

«Και τώρα έρχεται ο λόγος ότι εγώ δήλωσα πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Είπα, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονήσει τρομερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αποτελεί προειδοποίηση για όσα έρχονται επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνον ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και την ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της κραταιάς Του δύναμης, και αυτά τα ογκώδη οικοδομήματα θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, των οποίων τη φρικτότητα δεν μπορούμε να φανταστούμε». Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Το ζήτημα που εξετάζουμε εδώ δεν είναι αν αυτά τα χωρία εκπληρώθηκαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, διότι ασφαλώς εκπληρώθηκαν, αλλά το ζήτημα που επιδιώκουμε να εξετάσουμε είναι η «διαμάχη» που θα άρχιζε εκείνον τον καιρό. Η διαμάχη αφορούσε την ορθή ή εσφαλμένη μεθοδολογία. Η Εκκλησία των Αντβεντιστών άρχισε την απόρριψη των δεκατεσσάρων κανόνων προφητικής ερμηνείας του William Miller το 1863, και έχουν πλέον προχωρήσει σε τέτοιο σημείο ώστε δεν μπορεί κανείς να αγοράσει βιβλίο βιβλικής μελέτης γραμμένο από Αντβεντιστές θεολόγους, το οποίο να μη φέρει επανειλημμένα την επιδοκιμασία των θεολόγων του αποστάτη Προτεσταντισμού και του Ρωμαιοκαθολικισμού. Από το 1863 έως το 2001, και ακόμη και σήμερα,

η μεθοδολογία που αρχικά εκπροσωπούσαν από τους κανόνες προφητικής ερμηνείας του William Miller παραμερίστηκε υπέρ της μεθοδολογίας του Ρωμαιοκαθολικισμού και του αποστάτη Προτεσταντισμού. Η προφητική «διαμάχη» που άρχισε όταν εκπληρώθηκε το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εδάφια ένα έως τρία, αφορούσε την αληθή ή την ψευδή μεθοδολογία.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση της «διαμάχης» του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ησαΐα στο επόμενο άρθρο.

«Πρέπει να γνωρίζουμε οι ίδιοι τι συνιστά τον Χριστιανισμό, τι είναι η αλήθεια, ποια είναι η πίστη που έχουμε παραλάβει, ποιοι είναι οι βιβλικοί κανόνες—οι κανόνες που μας έχουν δοθεί από την υψίστη αυθεντία». The 1888 Materials, 403.